

Lumi Luiaard

Lumi Luiaard houdt van het lome leven. Werken doet hij ook! Of beter, hij laat de bijtjes werken voor hem. De lekkere honing die hij uit zijn bijenkasten haalt, doet Lumi in potten en verkoopt hij op de markt.

Of dat is toch de bedoeling.

Elke week probeert hij op tijd op de markt te geraken, maar echt lukken doet het niet. Elke week ziet hij in de verte hoe de kraampjes worden opgebroken. Dieren lopen hem voorbij met tassen vol lekkers, onderweg naar huis.

‘Ha, wie we daar hebben,’ lachen ze. ‘Late Lumi.’

En dan keert Lumi terug met zijn kar vol honingpotten, zonder dat hij iets verkocht. En zonder dat ze van zijn lavendelhoning proefden. Zo lekker als die is! Dat kon niet anders dan een succes worden.

Hij ligt weer eens languit in zijn hangmat en spreekt zichzelf langzaam maar streng toe.

‘Geen gedraal meer nu, Lumi. Herhaal na mij: deze week vertrek ik op tijd...’

‘Deze week vertrek ik op tijd...’

‘Goed zo. En nu ook nog doen...’ spreekt Lumi zichzelf traag moed in.

‘Goed zo, en nu ook nog doen...’

Hij zucht diep en knippert met zijn ogen tegen de felle zon. Alles ligt onder een paarse gloed en het ruikt er zo lekker dat hij in een warm lavendelbad lijkt te liggen... Van lavendel word je rustig, maar dat is niet wat Lumi nodig heeft.

De buurtbijtjes maken zich zorgen. Ze kunnen ermee leven dat Lumi een beetje van hun honing steelt, want hij laat altijd meer dan genoeg over voor hen. Maar wat met die muur van honingpotten die hoger en hoger wordt? Al die potten waarvan niemand verlekkerd het deksel opendraait. Honing die

ze dus voor niets maakten. En bijtjes werken wel graag, maar dit is onzin.

De volgende marktdag komen ze in een dikke wolk rond Lumi's hoofd vliegen.

'Bzzzzzzz, bzzzz, bzzzbzzz,' zoemen ze. Dat wil zeggen: 'Eruit, luie spruit. Honing gaan verkopen, en snel, of wij zeggen je nu echt vaarwel.'

Maar alles wat Lumi hoort, is zalig gezoem van die lollige bijtjes. Wat houdt hij van die geel en bruine stippeltjes in de lucht en wat past dat goed bij de paarse velden en het blauw achter de wolkjes.

'Bzzzz, bzz, bzz, bzzbzzzz,' gaat het wat heviger, wat betekent: 'Uit die hangmat met je luie botten, en laad die kar hup hup vol potten.'

Aaah, zegt Lumi Luiaard. Niets mooiers dan de muziek van bijtjes. Wie heeft er een radio nodig als je een vliegend orkest hebt?

De bijenwolk verdwijnt. Ze steken de kleine kopjes bijeen en luisteren naar het slimste bijtje van de bende. En daarna trommelen ze alle bijtjes die ze kenden op...

Als Lumi even uit zijn hangmat kruipt om een vers drankje te halen, slaan ze toe. Eén bijtje is niet sterk, maar met z'n honderden tegelijk kunnen ze een honingpot opheffen. En aangezien er wel duizend bijenvolkeren zijn opgeroepen, zit de hangmat in één twee drie vol potten. Daarna volgt de moeilijkste klus. Honderdduizend bijtjes aan de ene kant, honderdduizend aan de andere, en weg zijn ze! Bzzzzzzzzzzzzzzzzzz!

Als Lumi terugkomt met zijn drankje, denkt hij dat hij droomt. Zijn hangmat vliegt weg?

'Hé,' roept hij, 'Waar moet ik nu liggen?'

Hij gaat traag in de achtervolging tot hij... na een tijd op het marktplein staat.

En de markt is nog niet gedaan! Ach, had hij nu maar zijn honing bij zich.

Er komt een bijtje op zijn schouder zitten. Een ander zoemt vlak voor zijn ogen.

En daar, nog eentje. Hij volgt ze tot bij een plek waar al zijn honingpotten op een rij staan. En voor de plek staat een lange rij van dieren die honing willen kopen.

'Eindelijk!' roept Ramsy Wasbeer. 'Lumi is er geraakt.'

Voor Lumi het goed beseft is heel zijn kraam uitverkocht. Hij rolt zijn hangmat op en neemt ze onder zijn arm. Hèhè, denkt hij. Werken is leuk. Maar ook lastig. En zo snel als hij kan, sloft hij naar huis.

WOODY